

Medzinárodná škola Zlatého Kríža s Ružou
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNEHO UČENIA

List č. 4

DVE ŽIVOTNÉ POLIA (2. ČASŤ)
ČLOVEK – MIKROKOZMOS
ZNOVUZRODENIE ALEBO REINKARNÁCIA

Opakujúce sa sklamanie
Znovuzrodenie z vody a Ducha
Mikrokozmos
Reinkarnácia a božské záchranné snahy
Nižšie ja
Dve kozmické mocnosti
Precitnutie vo svetle

Medzinárodná škola Zlatého Kríža s Ružou
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4
www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

DVE ŽIVOTNÉ POLIA (2. ČASŤ)
ČLOVEK – MIKROKOZMOS
ZNOVUZRODENIE ALEBO REINKARNÁCIA

V poslednom liste sme sa zoznámili s dôležitým pojmom, s pojmom dvoch životných polí. Hovorili sme:

- o božskom životnom poli a
- o pozemskom životnom poli, ku ktorému patrí tento svet a onen svet.

Božský svet pozná len večné vznikanie a rozvíjanie, stálu spravodlivosť, slobodu a harmóniu. Vyznačuje sa životnými podmienkami a vlastnosťami, ktoré sa pozemský človek vo svojej základnej nevedomosti snaží realizovať v obidvoch pozemských prírodách, t. j. v tomto a onom svete.

Pozemský svet poznáme z našich vlastných zážitkov, i keď často chceme jeho zákonitosť vytesniť z nášho vedomia. Vieme, že sa toto životné pole vyznačuje zákonom vzniku, dozrievaniu a opätovného zániku.

Neustále tiež zakúšame, že všetok život v tejto prírode je podmienený protikladmi. Umieranie povstáva z narodenia, temnota zo svetla, mier z vojny a tak ďalej. Existuje neustály pohyb od jedného protikladu k druhému. Preto je všetko pozemské dialektické, to znamená dvojpólové. Všetko je relatívne a nič tu nie je absolútne.

Obidve životné polia sa prejavujú aj v ľudskej bytosti, narážajú v nej na seba. Raz je to pozemský človek, ktorý môže zažívať a poznávať len obidve pozemské prírody tohto a onoho sveta. Inokedy je to veľká túžba po domove, praspomienka, ktorá je spôsobená tým posledným, čo ešte zostalo z predchádzajúceho božsko-ľudského životného stavu, teda praatómom, atómom iskry Ducha.

Z nej pochádza všetko to dychtenie človeka po aktivite a vzdelanosti, všetko jeho úsilie o pokrok a vývoj, všetka jeho žiadostivosť po náboženstve a ideáloch, po okultných a ezoterických vedách. Všetky pokusy o kultiváciu a humanizáciu pozemského človeka a pozemského života súvisia s touto veľkou túžbou po domove.

Opakujúce sa sklamanie

Nech sa však človek snaží uskutočniť, zmeniť alebo len uchovať čokoľvek, je vždy znova a znova sklamaný. Stíha ho jeden neúspech za druhým. Stále znova sa objavujú nové situácie a nové koncepcie, ktoré ako sa zdá, sľubujú rovnosť a mier, slobodu, harmóniu a spravodlivosť, ale dialektika veľmi skoro zmení všetko na protiklad. To je život v klame. To je mája indickej filozofie, veľké mámenie.

Pochopenie dvoch životných polí vám objasní prečo tomu tak je a prečo sa to vo vnútri pozemskej, dialektickej prírody nemôže nikdy zmeniť.

Pôvodný, skutočný človek – to znamená človek božského tvorivého plánu – sa v pradávnej minulosti z absolútneho životného stavu vylúčil. Pádcom do hmoty stratil svoju božskú existenciu. Až na praatóm sa všetko ostatné stalo latentným, tzn. že to existuje už len ako princíp. Nie je to už účinné.

Znovuzrodenie z vody a Ducha

Ak má z praatómu opäť vzniknúť skutočný človek a vrátiť sa späť do božského sveta, je nevyhnutné znovuzrodenie, znovuzrodenie „z vody a Ducha“. To sú slová, ktorými evanjelium

naznačuje, že znovuzrodenie opravdivej bytosti sa môže uskutočniť iba s pomocou síl a matérie pôvodnej božskej prírody. Znovuzrodenie pôvodnej ľudskej bytosti znamená byť znovuzrodeným podľa ducha, duše a tela v božskom zmysle. To je možné, pretože pôvodný, božský svet prestupuje pozemskú prírodu svojimi silami žiarenia. Neexistuje jediný štvorcový milimeter pozemského priestoru a pozemskej matérie, ktorý by nebol týmito silami žiarenia prestúpený. Nimi môže byť opäť prebudená Božia iskra, ktorá v nás drieme.

Znovuzrodenie z „vody a Ducha“ je proces, je to vývoj, cesta. Aby sme mohli pochopiť nevyhnutnosť a rozsah tejto cesty, musíme si najprv položiť nasledujúce otázky:

Kto je skutočný človek?

Kto je pozemský človek?

My sme zvyknutí ako človeka označovať sami seba, osobnosť s vedomím ja. V skutočnosti je však celková ľudská bytosť omnoho viac než len to, čo chápeme pod pojmom človek. Vo svojej celistvosti môže byť ľudská bytosť označená ako mikrokozmos, ako svet v malom.

Mikrokozmos

Mikrokozmos má tvar gule a je sedemnásobný. Môže sa hovoriť o siedmych v sebe krúžiacich sférach bytia. Jeho stredom je praatóm. Vo vnútri mikrokozmu možno rozlíšiť dve ďalšie bytosti: vyššie ja a nižšie ja.

Vyššie ja býva označované tiež ako aurická bytosť. Je obalené magnetickou vrstvou, ktorá je nositeľom minulosti. V nej sú zaznamenané skúsenosti a výsledky všetkých inkarnácií. Preto má tiež výstižné meno lipika, čo v preklade znamená zapisovač, registrátor. Výsledky prežívaného života sa tam manifestujú ako koncentrované body magnetických síl, ktoré vo svojom súhrne tvoria planúci astrálny oheň celkom určitej individuálnej kvality. Ten určuje magnetický charakter mikrokozmu a prejavuje sa pozitívnym a negatívnym poľom žiarenia. Tieto polia priťahujú to, čo zodpovedá kvalite astrálneho ohňa, a odpudzujú to, čo jeho kvalite nezodpovedá.

Manifestáciou aurického astrálneho ohňa je nižšie ja.

Vzniká vždy v javovom alebo dychovom poli mikrokozmu, ktoré je celkom obklopené aurickou bytosťou. Nižšie ja nielenže podlieha vplyvu vyššieho ja, ale je vo svojich podstatných častiach jeho výtvarom. Minulosť vyššieho ja zaznamenaná v lipike tvorí karmu nižšieho ja, osobnosti, a je príčinou jej osudu, jej charakteru a jej sklonov. Môžeme teda povedať: ak je osobnosť egocentrická, potom je aj stvoriteľ, vyššie ja, zameraný úplne na seba.

Ešte raz zhrnieme to, čo sme až doteraz sledovali.

Pôvodne existoval božský mikrokozmos, v ktorom sa prejavoval Duch, ktorého duchovná duša prenášala na osobnosť. Duch, duša a telo tvorili jednotu. Jedno vyjadrovalo druhé. Takto bol tento malý kozmos úplne zasadený do božského tvorivého plánu a bol naň nasmerovaný.

Teraz sa mikrokozmos vinou eóny trvajúceho „hrišneho“ pádu, to znamená stále sa stupňujúceho procesu oddeľovania od božského pôvodu, vyvinul k tomu, čo sa dnes v padlom mikrokozme prejavuje ako vyššie a nižšie ja. Tento nesvätý vývoj viaže mikrokozmos na svet pomínutelnosti.

To, čo sa dnes rozumie pod pojmom človek, je len pomínutelná možnosť vyjadrenia, osobnosť veľmi degenerovaného mikrokozmu. Ako nižšie, tak aj vyššie ja sú výtvary, ktoré neboli pôvodným božským plánom stvorenia zamýšľané a existujú úplne mimo neho.

My sa dnes nazývame človekom a ľudstvom, ale v absolútnom zmysle ním už dávno nie sme. A predsa je mikrokozmos i vo svojom padlom a degenerovanom stave principiálne stále ešte nepomínutelný. Naproti tomu jeho možnosť vyjadrenia, jeho výtvar, pozemská osobnosť,

vždy znova zaniká, pretože to, čo bolo stvorené z pominateľnej matérie, rovnako podlieha jej zákonu vzniku, rozkvetu a zániku.

To, čo povstalo z prachu, sa musí tiež znova na prach obrátiť.

Reinkarnácia a božské záchranné snahy

Tak je mikrokozmu zákonom pominateľnosti osobnosť vždy znova odobraná. Mikrokozmos stráca svoj nástroj, ktorým sa mohol vyjadrovať v pozemskej prírode a prostredníctvom ktorého mohol zažívať svoj stav bytia. Je potom opäť neúplný a zbavený veľkej časti svojich funkcií. Tento nedostatok ho núti, aby prijal novú osobnosť, a tak sa znovu ponoril do sveta matérie.

Tak nasleduje jedna inkarnácia za druhou.

V osobnosti však nepôsobí len minulosť mikrokozmu a všetky snahy vyššieho ja; osobnosť nie je vystavená iba vplyvu všetkých žiarení dialektického kozmu a makrokozmu, ale rovnako sa v nej prejavujú výsledky veľkých božských záchranných snáh. K padlým mikrokozmom nepretržite vychádza volanie. „Boh neopúšťa dielo svojich rúk.“

Toto božské pôsobenie začalo zároveň so začiatkom hriešneho pádu. Podivuhodná súhra síl pozvoľna vytvárala v nás ľuďoch predpoklady a možnosti, aby sa mikrokozmos mohol vrátiť späť do božskej prírody.

S našim dnešným vedomím môžeme začať spracovávať bohaté skúsenosti mikrokozmu, ktoré na nás pôsobia z nevedomia a vďaka pôsobeniu praspomienky môžeme rozpoznať ilúziu a klam pozemského života.

Tak sa aj my môžeme ujať úlohy, ktorá je nám určená, aby sme boli spôsobilí pomáhať pri návrate mikrokozmu.

Nižšie ja

Dnes vlastnime štvornásobnú telesnosť a síce hrubo-hmotné telo, ktoré môžeme vnímať; éterické alebo životné telo, ktoré umožňuje všetky životné funkcie hrubo-hmotného tela; astrálne alebo žiadostivé telo, v ktorom pôsobia všetky naše žiadosti a túžby; a mentálne telo, cez ktoré vzniká myslenie. Vzhľadom k tomu, že mentálne telo nie je v našom súčasnom stave ešte celkom vyvinuté, hovoríme často len o „schopnosti myslenia“.

Tieto štyri telá majú rôzne, navzájom zladené úlohy a funkcie, ktoré neskôr ešte bližšie vysvetlíme. Teraz je len povedané, že smrťou je ich vzájomné spojenie zrušené. Hrubo-hmotné telo a časť éterického tela zanikajú v tomto svete, zvyšok éterického tela, astrálne telo a schopnosť myslenia zanikajú po nejakej dobe na onom svete.

Z osobnosti potom nezostane nič než skúsenosti, vibrácie a príčiny uplynulého života, ktoré sa podľa zákona príčiny a následku prejavujú pri nasledujúcej inkarnácii mikrokozmu.

Z tohto stručného vysvetlenia môžu byť jasné nasledujúce skutočnosti:

Vzhľadom k tomu, že jemno-hmotné telá nižšieho ja na onom svete rovnako zomrú, nemôžu byť nikdy základňou božského vývoja.

Umieranie samotné je čisto prirodzený proces. Preto nemôže byť nikdy bránou k večnosti. V prípade, že nižšie ja nie je schopné rozpoznať cestu k znovuzrodeniu mikrokozmu, je pre mikrokozmos nutná nová inkarnácia, pretože len s osobnosťou je funkčný, len s ňou môže zahájiť spiatočnú cestu do božského životného poľa.

Úplné znovuzrodenie mikrokozmu je vzkriesením božského človeka v božské stvorení.

Aby mohol tento proces znovuzrodenia začať, musí štvornásobná osobnosť opustiť cestu svojvôle a zveriť sa novému vznikaniu v mikrokozme. My, pozemskí ľudia považujeme všetko, čo tvorí náš život, za životne dôležité. Stále sa usilujeme o pozemské veci, stále si myslíme, že

sa môžeme dostať ďalej. V skutočnosti nás však každý nový objav a vynález vedie ešte hlbšie do našej svojvôle. Tak je pre nás stále ťažšie nájsť cestu k znovuzrodeniu a ísť po nej.

Raz však, vďaka skúsenostiam nespočetných inkarnácií mikrokozmu, začne v človeku opäť svitať pravda. Začne rozpoznávať klam pozemského života a hľadať vyslobodenie. Preto dnes existujú tisíce hľadajúcich ľudí.

Na druhej strane ale tiež existuje mnoho miliónov ľudí, ktorí sa s chodom sveta zmierili a svoju úlohu vidia v jeho podporovaní.

Odkiaľ sa berie tento rozdiel v chovaní ľudí?

Prečo sú hľadajúci ľudia a prečo sú ľudia, ktorí sú spokojní s navyknutým spôsobom života?

Dve kozmické mocnosti

Rozdielne chovanie ľudí vyplýva z pôsobenia dvoch síl, ktoré sa na nás zameriavajú. Sú to:

- za prvé luciferské sily, ktoré nás chcú pútať na tento svet. Biblia v tejto súvislosti hovorí o pánovi tohto sveta, o mocnostiach temnoty a o silách priepasti; a
- za druhé sily svetla, Bratstva života, sily Krista, ktoré sa usilujú o návrat mikrokozmu.

Mocnosti temnoty sú hnacie sily hriešneho pádu.

Ešte i dnes oživujú úsilie ľudí, aby napodobňovali božské stvorenie v tomto svete. Obracajú sa pri tom na ja, na vedomie pozemskej osobnosti. Sugerujú nám, že sme korunou stvorenia a že tento a onen svet je pôvodným Božím stvorením. Pokúšajú sa vyhladiť praspomienku na pôvodné stvorenie alebo aspoň našu túžbu po dokonalom živote presmerovať na ciele tohto alebo onoho sveta.

Tak sme v našom túžení, myslení, cítení a chcení ovplyvňovaní a cvičení k jednaniu v procese dialektického života. Toto ovplyvňovanie je pre sily temnoty a klamu otázkou sebazáchovy. Vznikli odtrhnutím sa od božského stvoriteľského plánu a rozpustili by sa, keby sa celé ľudstvo spoločne vrátilo k božskému pôvodu. Tieto sily môžu svoju existenciu udržiavať len na úkor padlého ľudstva, ktoré svojim usilovaním pokračuje v hriešnom páde. O tomto vykorisťovaní, ktoré zanechalo svoje stopy v každom človeku, budeme podrobnejšie hovoriť v niektorom z ďalších listov.

Sily svetla sa naproti tomu nikdy neobracajú na vedomie ja. To nám potvrdzuje Biblia, keď hovorí: „Nie je prijímanie osôb u Boha.“

Mocnosti, ktoré nesú úsilie Božskej záchrany, nikdy proti silám priepastí nebojujú. Nepretržite smerujú žiarenie svojej absolútnej lásky na padlé ľudstvo, aby konečne reagovalo. Obracajú sa potom výhradne na ešte pozostalý princíp z pôvodnej ríše v ľudskom systéme, na praatóm, na iskru Ducha. Pokúšajú sa ju rozduchať a priviesť k činnosti.

Každý človek zažíva pôsobenie tohto žiarenia lásky a reaguje naň buď pozitívne alebo negatívne. Negatívne reagovať znamená nerozumieť volaniu a ďalej zotrvať v starom životnom stave. Pozitívne reagovať znamená rozpoznať život, a v temnote hriešneho pádu sa obrátiť späť k svetlu.

Precitnutie vo svetle

Tak bude raz princíp svetla v človeku, praatóm, môcť znova pôsobiť. A to bude vtedy, až v mikrokozme vďaka tomu, že prešiel morom skúseností, povstane prirodzene zrelá osobnosť. Potom môže praatóm cez srdce pôsobiť na pozemskú osobnosť a stále jasnejšie sa prejavovať

ako praspomienka. Potom tiež nastane okamžik, kedy sa človek vedome stretne s gnostickou duchovnou školou a jej pôsobením.

Duchovná škola je nástrojom síl svetla. Pôsobí pre toto svetlo ako ohnisko. Jej pôsobením povstáva hlboko zasahujúce poznanie seba samého a skúsenosť pozemského sveta v celom jeho rozsahu. V sile duchovnej školy začína proces znovuzrodenia, o ktorom svedčia všetky sväté písma.

V knihe „Veľký prevrat“ Ján van Rijckenborgh píše: „Tak vidíme, že znovuzrodenie ako ho vysvetľuje Ježiš Nikodémovi, to znamená znovuzrodenie z vody a Ducha, z pôvodnej pralátky „matéria magica“, bolo uskutočňované od najhlbšej minulosti svetových dejín.

Na Bratstvo Kríža s Ružou nesmie byť nazerané ako na nositeľa niečoho nového, ale ako na služobníka veľmi ctihodného a starého Bratstva Nehybného Kráľovstva, Fraternitas Universalis, ktoré smie ukazovať pravú cestu.“

Johann Wolfgang von Goethe popisuje svoj zápas o svetlo v básni „Blahoslavená túžba“:

„A pokiaľ nepochopíš úplne
ono ‚zomri a vznikni!‘,
si len zarmúteným hosťom
na tejto temnej zemi.“

A na inom mieste Goethe hovorí:

„Dlho som sa vzpieral,
konečne ustúpil. –
Až bude starý človek rozprášený,
ten nový sa prebudí!“